

foc i lloc

Ser polític o fer de polític

*El joc de trobar les diferències
a les candidatures comunals*

DELFI **ROCA**

Hi ha dues classes de polítics, qui ho és de forma innata i qui ho fa veure. El primer de ben petit s'indigna per les injustícies que veu al seu voltant. S'implica en l'activitat escolar, laboral, associativa, sindical, pensant en el que pot aportar. Ho fa per vocació. *Encabat*, entra a l'arena política amb l'ànim de fer que les coses canviïn per a millor. Fa política perquè defensa uns valors, davant qui fa proselitisme, en defensar una ideologia. És algú que està a l'escolta de les persones, que és sensible als seus patiments, que no anteposa el "jo ho sé tot", sinó que escolta el que li diuen els altres amb mentalitat oberta, innovadora, constructiva. Creu que un bon líder no és necessàriament algú que fa grans coses, sinó qui s'envolta de grans persones per fer grans i petites coses. Que promet el que pot fer i ho fa. Que pensa la política en verbs, no en substantius, perquè només els verbs són acció. Que experimenta la felicitat i el coratge de saber que no hi ha res que les persones no puguem fer. Que veu més enllà. Molt més enllà. Que creu que si hi ha atur, no és perquè no hi hagi feina, quan, per exemple, tenim vandalisme, soroll i brutícia, mentre que ens falten ha-

bitatges assequibles, millors escoles i millors espais per a la convivència. Que té clar que siguin quines siguin les nostres necessitats, totes requereixen persones treballant, i que mentre hi hagi necessitats no satisfetes hi ha d'haver feina per a tothom.

Ara bé, la indignació del polític bo davant les injustícies, especialment les socials, el fa força incòmode per al sistema. Les paraules de Pasolini, adaptades a aquest escrit, ho descriuen molt be; "el polític bo no incomoda per mostrar l'actitud de l'indignat, que és interna al sistema: vol la modificació del sistema, però també vol viure en ell. Incomoda per tindre l'actitud del revolucionari, que ho nega en el pla de la realitat i li contraposa una perspectiva utòpica. L'indignat pot no ser -gairebé sempre no ho és- un revolucionari. Mentre que el revolucionari és sempre un indignat." En definitiva, a diferència dels que fan veure que són polítics, un polític bo ho és tota la seva vida. És qui es compromet a actuar per millorar la seva parròquia i per garantir el benestar de les persones que hi viuen. Aquest és el meu compromís, com a candidat a cònsol amb Sentit Comú.